

Սիմէոն անմիջապէս պատահեցաւ սա հատուածին. «Ահա կոյս յղասցի եւ ծնցի որդի եւ կոչեսցեն զանուն նորա էմմանուէլ»: Սիմէոն առ ի զգուշութիւն, եբբայեցերէն կոյս բառը թարգմանեց յունարէն բառով մը որ կը նշանակէ երիտասարդ կին, որպէսզի հատուածը խճրճանքի առարկայ չըլլայ:

Երբ այն կերպով թարգմանեց հատուածը, հրեշտակ մը եկաւ, ջնջեց թարգմանուած բառը և զեռեղեց բուն բառը: Սիմէոն այս սրբագրութենէն չի վախնար և դարձեալ նոյն մտքով, թարգմանութիւնը կըրկին եւ կրկին կը գրէ այնպէս, ինչպէս կը մտածէր. բայց հրեշտակը երեք անգամ կ'ուզէ զայն, և յետոյ կը պատահի ուրիշ հրաշք մը, վասնզի ան յանկարծակի կը հասկնայ որ՝ եթէ տարակոյս ունենայ կրնայ մեռնիլ: Միևնոյն ժամանակ, ձայն մը կ'ազդարարէ անոր թէ մահ պիտի չտեսնէ մինչև մարգարէութիւնը կատարուի և խոստացեալ Մեսիան ծնի (L. V. C. էջ 60 - 61^(*)):

(*) Այս աւանդութեան մասին մեր Իգնատիոս վարդապետ (ԺԳ. դար) իր Ղուկասու մեկնութեան մէջ (Տպ. 1824, էջ 81) կը գրէ. «Իսկ որք ի ժամանակէ անցի Պեղոսեայ կարգին ամին գաա, իբրու թէ մի յայնց թարգմանչաց էր եւ սա, զոր ժողովեաց նա. մեք վասն զի ի սոյոյ օրինակազիր գրչաց ոչ ընկալաք, եւ հաստատել զայս ունիմք: Գարձեալ առ այս՝ եւ որք համաձայնին ասել թէ (վարանեցաւ սա, ասաց ընդդէմ Եսայեայ, ոչ է հնար կուսի ծնանել,) կարի օտար յուղիղ խորհրդոյ զսանին»:

Ս. Բարսեղ Կեսարացի հայրապետը Քրիստոսի Ծննդեան իր նառին մէջ կ'ըսէ այս խօսքը. «Սիմէոն ընդգրկէր ի փոքր տղաւարունն զվեծն Ասուած երկրպագեալ, եւ ոչ որ ինչ երեւիւրն արհամարհելով, այլ զվեծութիւն Ասուածութեան նորա փառաւորելով. Բանգի Երեւիւր որպէս զոյս ինչ ընդ ապակեղէն թաղանթս: Եւ ի ձեռն մարդկային մարմնոյն՝ զասուածային զօրութիւնն նանաչելով, որք զայս մտացն ունին մահուր» (Տար. էջ 150 - 151):